

[Fugisang.]

at den engelske regering har givet private firmaer ordre til at annullere tidligere aftaler og forhøje de deri aftalte priser. Der var på det tidspunkt alle forudsætninger for at kræve aftalen revideret, men man gjorde det ikke til trods for, at også den daværende regering måtte være klar over konsekvenserne. Jeg kan således henvisse til den redegørelse, den forhenværende handelsminister, det ærede medlem hr. H. C. Hansen, kom med her i tinget den 5. oktober, og som ganske klart viste Danmarks økonomiske stilling efter devalueringen. Det fremgik heraf bl. a., at vort udenlandske bytteforhold siden 1949 på det daværende tidspunkt var forringet med ikke mindre end 20 pct.; omsat i kroner beløber dette sig ifølge det sidste nummer af statistiske efterretninger til et tab på 600 mill. kr. i året 1950. Det betød dernæst ifølge fhv. minister, det ærede medlem hr. H. C. Hansens redegørelse, at Danmarks valutaunderskud fra 1. juli 1950 til udgangen af det følgende år, der oprindeligt var anslået til 750 mill. kr., nu måtte beregnes til mellem 1 000 og 1 200 mill. kr. For 1950 blev resultatet i virkeligheden 1 300 mill. kr. i underskud mod 653 mill. kr. i året forud, altså mere end en fordobling.

Med hensyn til devalueringens indflydelse på bytteforholdet mellem Danmark og England kan som et enkelt eksempel nævnes følgende tal fra „Social-Demokraten“ fra den 4. oktober. Jeg beder om tilladelse til at citere. Der siges her:

„Når Danmark f. eks. umiddelbart før devalueringen kunne få ca. 81 t kul fra England i bytte for 1.000 kg smør, så får vi i dag for samme mængde smør kun 60 t kul, og hvor vi dengang fik 632 kg uld, får vi i dag kun 409 kg. For en vare som bomuldsgarn er forholdet 633 kg og 426 kg. Tilsvarende eksempler kan nævnes for andre varer, ikke mindst for garner, tekstilvarer og metaller. Kun for jern og stål har prisstigningen været af mindre betydning.“

Dette var som sagt den 4. oktober, men i mellemtiden er jo også alle metaller steget ganske betydeligt.

For at få et billede af, hvad Englands og vor devaluering har betydet for Danmarks økonomi, kan det endelig nævnes, at importpristallet, der i august 1949 — det var den sidste måned før devalueringen — var 285, nu er steget til 372, d. v. s. med over 30 pct., samtidig med at pristallet for vore eksportvarer i samme periode er faldet fra 308 til 300 eller med ca. 3 pct. Jeg

synes samtidig, der kan være grund til at sammenligne netop denne prisudvikling med prisudviklingen i de 3 måneder september—december 1947, da vi ikke havde nogen handelsaftale med England og Danmark derfor var i stand til at handle frit med de lande, der betalte bedst. I de 3 måneder steg nemlig pristallet for vore eksportvarer fra 234 til 318, samtidig med, at importpristallet kun steg fra 271 til 288, d. v. s. at vi fra et minus på 37 points steg til et plus på 30 points, en forbedring på vor handelsbalance på ikke mindre end 30 pct., og der skulle trods alt være grund til at tro, at disse forhold stadigvæk i ikke ringe grad er tilstede.

Lad mig i den forbindelse pege på misforholdet mellem de Englandspriser, vi får, og de priser, vi får for vore landbrugsvarer i de såkaldte tredielande. For smørrets vedkommende får vi f. eks. 5 kr. 17 øre for det smør, vi sender til England, medens vi får over 8 kr. for det smør, vi sender til tredielande. Det bliver dog i årets løb en post, når vi tager i betragtning, at vi i løbet af 1950 har sendt over 126 000 t smør til England.

Jeg siger, det er lærerigt at se på denne udvikling, og det er det ikke mindst i disse dage, hvor man klager over landets fortvivlede økonomiske stilling, og hvor alle regeringens — og jeg tør desværre formode flere end selve regeringens — kræfter er koncentreret om at vælte nye byrder af disse vanskeligheder over på den brede befolkning. For hvad viser dette nemlig om årsagerne til vore vanskeligheder? Det viser, at disse vanskeligheder ikke skyldes naturbestemte, uundgåelige forhold, men skyldes de skiftende regeringers politik og ganske specielt deres udenrigspolitiske orientering. Det er ikke Danmark som sådant eller det danske folk, der er fattigt, eller som der er noget galt med. Vi har set, at industriproduktionen siden 1939 er steget med 39 pct., at landbrugsproduktionen ligger 19 pct. over gennemsnittet for 1935—1939 og deraf husdyrproduktionen 4 pct. over førkrigsproduktionen. Og hvis vi ser på selve landbrugseksporten, er smørreksporten steget fra 149 000 t i gennemsnit for 1935—1939 til 154 000 t, osteeksporten er steget ganske betydeligt, nemlig fra 8 800 t til 38 800 t, ægeksexporten er steget fra 87 000 t til 93 000 t, medens flæsket stadigvæk er lidt tilbage, idet eksporten i dag er 179 000 t imod 185 000 t. Men disse resultater, denne produktionsfremgang, denne stigende handel er et resultat af det ar-